

ROZUMIENIE ZE SŁUCHU (wersja C i D). Tekst do przeczytania w części I egzaminu
Władysław Stanisław Reymont

Władysław Stanisław Reymont – polski pisarz, laureat Nagrody Nobla – urodził się w 1867 roku. Był jednym z pięciorga dzieci państwa Reymontów. Dzieciństwo spędził we wsi Tuszyn pod Łodzią, gdzie jego rodzice przeprowadzili się, gdy Władysław miał rok. Jego ojciec – Józef – miał wykształcenie muzyczne. Zarabiał na życie, grając na organach i prowadząc kancelarię w miejscowym kościele. Był także wielkim miłośnikiem literatury, co w wiejskim środowisku budziło niemałe zdziwienie. Matka – Antonina – miała podobno niezwykle talent do tworzenia i opowiadania baśni, legend i innych fantastycznych historii. Władysław uczęszczał do miejscowej szkoły, ale nie uczył się dobrze. Toteż, gdy jego siostra wyszła za mąż za warszawskiego krawca, rodzice zdecydowali, że Władysław nauczy się krawiectwa od swojego szwagra. Wyjechał więc do Warszawy, ale krawcem nie został. Zafascynował go teatr i postanowił zostać aktorem. Przyłączył się do grupy teatralnej podróżującej po Polsce, ale jako aktor też nie odniósł sukcesu. Nie mając pieniędzy na życie, wrócił do rodzinnej wsi. Dzięki pomocy ojca otrzymał posadę robotnika kolejowego, ale praca ta nie przynosiła mu satysfakcji. Rzucił ją po roku i znów, bez powodzenia, próbował sił w zawodzie aktorskim. Brak pieniędzy zmusił go do ponownego podjęcia pracy na kolei. Znudzony obowiązkami praktykanta kolejowego zaczyna pisać pierwsze nowele, które publikuje w warszawskich gazetach. To tylko trochę poprawia jego sytuację finansową, ale Reymont znów rzuca pracę i przenosi się do Warszawy. Tam nadal pisze i publikuje swoje utwory. Dużo podróżuje po Polsce i Europie. W czasie tych podróży zawiera znajomości literackie, obserwuje ludzi, zbiera materiały do przyszłych książek. Potem opisuje rzeczywistość, której sam doświadczył. Jego powieść *Ziemia Obiecana* okazuje się wielkim sukcesem i przynosi pisarzowi uznanie. W 1902 roku Reymont żeni się z Aurelią Szablowską. Nadal podróżuje, teraz już z żoną. Dużo pisze, ale pogarsza się stan jego zdrowia. W 1920 roku Reymont kupuje w Wielkopolsce majątek Kołaczkowo. Przebywa tam tylko w lecie, a zimy za radą lekarzy spędza w południowej Francji, gdzie klimat bardziej mu służy. W 1924 roku za powieść *Chłopi* przyznano Reymontowi Nagrodę Nobla. Z powodu choroby nie mógł odebrać jej osobiście – przesłano mu ją do Francji, gdzie przebywał na kuracji. Zmarł w 1925 roku w Warszawie.